

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Barbara Driessen

Zeeuws meisje

Nog drie kilometer naar de dichtstbijzijnde bushalte. Om te ontdekken dat er maar één bushalte is die de toepasselijke naam DORP draagt. Na dagen Zeeuwse zon en kilometers geel zand dat fel oplicht en vraagt om oogbeschermers loop ik nu gehuld in nevelen. Zeeland in de mist. Het neigt naar mystiek. Onder de ratelwielen van mijn rolkoffertje ontstaat een lied. Een poldersonate en alleen het weiland zou zich kunnen storen aan de geluidshinder die één mens kan veroorzaken. Een vrouw met een rolkoffer. Ik kijk haar na, ze verdwijnt in de mist..... Op weg naar huis, terug naar Orvelte.

De wind heeft zijn bladblaaswerk verricht. Opgehoopt op het pad zie ik juweeltjes in goudgeel en hun varianten tussen leven en dood. Juweeltjes die ik herken maar niet verzamel omdat ik thuis nog onbeschreven bladeren heb. Gedroogd tussen krantenpapier en klaar voor bladmuziek op maat. Wensen voor een lang en gelukkig leven of een onvergetelijk feest of een andere kreet tussen oud en nieuw die het leven zo onbegrepen kan maken.. met goudstift. Ik probeer mijn gedachten weg te schoppen tussen de ritselende bladeren en concentreer me op de horizon die maar niet wil opdoemen. Zeeland blijft verborgen in de mist. Een vroege fietser belt me opzij en haalt me uit mijn gemijmer. Dan zie ik opeens de gedrochten oprijzen van weer een vakantieresort. En de molenwieken tekenen zich af, grijs tegen grijzer. Het regent gelukkig niet, vertelde de receptionist me vanmorgen. Maar niet alleen mijn gedachten zijn beneveld, mijn haar is doornat.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

Bushalte dorp. Niemand. Dat wordt een half uur wachten. Ik kijk naar het richtingsbord dat in plaats van steden aangeeft: bakker, fietsverhuur en strand. Dan maar even naar de bakker. Als het spreekwoord klopt zit ik hiermee wel goed. En zowaar de winkel is open! Een zeer onvriendelijke dame, nee Zeeuwse Struise vraagt me grimmig wat ik wil. Een chocoladebroodje voor op de boot. Met tegenzin pakt ze een papieren zakje waarin ze zoals later blijkt, het oudste Zeeuwse broodje wat voorradig was, stopt. Ach dat mens ontdekt het toch pas op de boot en die zien we nooit meer terug, zal ze gedacht hebben. Ja, ze had daarin gelijk.

Een uur later...nog geen haltebusje. Mijn telefoon heeft geen bereik, ik wacht en wacht en overweeg of ik ergens aan kan bellen. Het loopt tegen nieuwjaar en Zeeuwen zijn christelijk. En dan opeens stopt er een auto. Een reddende engel. Als ik haar vraag of zij meer weet over het vervoer naar Breskens leent ze mij haar telefoon waarop een eindeloos lijkend misverstand breed wordt uitgemeten. Haltetaxi weet van geen ophouden om me te overtuigen dat niet zij maar ik verkeerd zit. Het is zelfs de engel te veel. Ze pakt haar telefoon terug en zegt: kom ik breng u naar de boot. Onderweg vertelt ze dat ze ziek is, net van de dokter komt en liefst meteen in bed duikt. Ik voel me een spelbreker. Maar ze heeft ook behoefte aan een luisterend oor want ik hoor over haar ervaringen met egoïsme, met Nederlanders, met uitbuiting. Sandra, ze is Poolse en blies mijn vooroordelen omver. Toen ik haar op de boot een bedankje appte stuurde zij me:

Hi Barbara, Graag gedaan. Ik ben lekker in bed uitrusten, morgen als gaat beter weer aan het werk.

*Leuk om te horen dat je thuis bent. Groetjes,
Sandra :)*

Zo leerde ik: niet voornemen, maar DOEN. Dank aan mijn kerstengel Sandra.

Barbara Driessen